

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Regula Morum. Sive Dictamen Conscientiæ

**Babenstuber, Ludwig
Reichlin, Alphons
Hepper, Johann Baptist**

Salisburgi, 1697

§. 1. Explicantur termini.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39970

liter, & in invincibiliter Erroneam; juxta qualitatem videlicet ignorantia, quæ vel vincibilis, vel invincibilis esse potest, & ratione cujus Conscientia errare dicitur, Verum cum non omnibus liqueat, quarum rerum apud homines sit invincibilis ignorantia, operæ pretium est, super hoc argumento impræsentiarum differere. Sit igitur

ARTICULUS I. *Quarum Rerum invincibilis detur Ignorantia?*

§. 1. *Explicantur termini.*

SUMMARIUM.

1. *Quid sit ignorantia pura negationis, privationis, & prava dispositionis?* 2. *Quid ignorantia juris, & facti?* 3. *Quotuplex sit ignorantia juris?* 4. *Quid sit ignorantia Vincibilis; quid invincibilis?* 5. *Quomodo hæc duæ sint dignoscendæ?*

I. **Q**Uædam ignorantia puræ negationis dicitur, estque carentia scientiæ in subiecto ad sciendum non apto; vel simpliciter, ut in lapide; vel pro certo tempore, statu &c. V. G. in infante, amente. Et hæc est nescientia potius, quam veri nominis ignorantia, ut censet D. Th. 1. 2. Q. 76. a. 2. habetque locum in Angelis, quos cum multa lateant, quæ nôsse minimè possunt, ea nescire potius, quam ignorare dicendi sunt. Cæterum ignorantia propriè dicta dividitur in eam, quæ est privationis; & in eam, quæ est prava dispositionis. Prior est carentia scientiæ in subiecto apto ad sciendum: qualis est in homine adulto & rationis compote, dum res illas, quas scire potest, ignorat. Posterior est deceptio & error positivus in eo, qui judicat, aliter rem esse, quam est: sicuti faciunt hæretici, Judæi, & alii errantes Differt

igitur ignorantia privationis ab ignorantia pravæ dispositionis, quòd hæc præter carentiam scientiæ veritatis importet adhæsi-
nem positivam intellectus ad falsitatem contrariam: illa verò
consistat in sola carentia scientiæ, quam quis potuit, aut debuit
habere.

II. Alia præterea est ignorantia juris, alia facti; quas Arimoto-
les 3. *Ethic. c. 1.* vocavit ignorantiam universalium, & particula-
rium. Ignorantia juris est, qua quis ignorat legem, vel præceptum
superioris aliquid præcipientis, vel prohibentis. Ignorantia facti
est, qua quis ignorat ipsam rem præceptam; ejusve conditionem,
ex qua actio moralis quoad suam bonitatem, vel malitiam depen-
det. V. G. si quis ignoret, lectionem libri hæretici esse prohibi-
tam; vel abstinentiam à carnibus die Veneris esse præceptam ab
Ecclesia, is habet ignorantiam juris. Si verò sciat, libros hæreticos
esse prohibitos, vel abstinentiam à carnibus die Veneris esse præ-
ceptam, nesciat tamen, certum aliquem librum esse hæreticum;
vel cibum, quem comedit, esse carnem, tunc laborat ignorantia
facti.

III. Porrò ignorantia juris tot modis dividitur, quot jura igno-
rari contingit. Jus autem ad præsens institutum est triplex: videlicet
Naturale, Divinum positivum, & Humanum. Jus naturale,
prout communiter sumunt Morales Theologi, est illud dictamen,
seu lumen rationis rationali creaturæ à DEO naturæ Authore in-
ditum, quo, quid faciendum, vel omittendum sit, cognoscat. De
illo dicitur *Rom. 2. gentes, quæ legem (scriptam nimirum) non ha-
bent, naturaliter* (id est, ex dictamine rationis naturalis) *quæ legis
sunt, faciunt.* Dicitur quandoque Divinum. DEUS enim ipse, qui
naturam condidit, est juris hujus Author, & Institutor. Quòd si
referatur ad tempus sui ortus, naturale dicitur: nam unacum natu-
ra nascitur, & non postea aliqua Divina, vel humana auctoritate
condi-

conditur. Quocirca licet ejus præcepta in Decalogo inveniantur expressa, tamen ante Decalogum lapideis inscriptum tabulis, erat scriptum in tabulis humani cordis, nostræque naturæ congenitum: Jus Divinum positivum est, quod naturæ necessariò non conjunctum ad regendos homines DEUS pro tempore instituit. Tale jus erat lex vetus, sive Mosaica de cæremoniis, ritibus sacrificiorum, ordine judiciorum &c. apud Judæos. Tale quoque est hodie lex nova, sive Evangelica continens præcepta circa fidem, sacrificium, administrationem, & susceptionem Sacramentorum &c. Jus humanum est illud, quod conditur auctoritate humana: eaque vel Ecclesiastica, & dicitur jus Ecclesiasticum; vel civili, & dicitur jus civile. Atque de omnibus his juribus, eorumque præceptis dari quandoque ignorantiam, nemo, quem sciam, diffitetur. Quare, ut ad id, de quo dubitatur, propius accedamus,

IV. Nota ulterius, ignorantiam aliam esse *invincibilem*, aliam *vincibilem*. *Invincibilis* est, quæ adhibita morali diligentia ad inquirendam veritatem superati, ac tolli non potuit: idque ex istis capitibus, quòd vel non dubitet homo de opposito, nec cogitet de ulla obligatione inquirendi: vel quamvis ejusmodi obligatio venerit in mentem, facta tamen sufficienti inquisitione cognitio veritatis acquiri non potuit. Exemplum habes, si rusticus v. g. legat librum hæreticum, de quo vel non dubitat, nec cogitat esse hæreticum: vel, si dubitavit, & interrogavit Parochum, hic responderit, librum non esse hæreticum. Sanè hic rusticus non potuit adhibita morali diligentia venire in cognitionem veritatis, & consequenter laborat ignorantia invincibili. Hæc ignorantia etiam dici solet *antecedens*: eò quòd antecedit omnem actum voluntatis, sitque proinde nec directè nec indirectè voluntaria. Unde ulterius vocatur *inculpabilis, justa, probabilis*: quia nempe reperitur in homine citra omnem culpam, atque

ex illa operans excusatur ab omni peccato: sicuti infra pluribus dicitur. Ignorantia *vincibilis* est, quæ morali diligentia superari, ac tolli potuisset. Solet vocari *consequens*: quia sequitur actum voluntatis vel directum, vel interpretativum: Adeoque vel directè, vel indirectè, vel interpretativè est voluntaria. Quare præterea appellatur *injusta*, *improbabilis*, *culpabilis*. quæ epitheta tunc ei conveniunt; quando est circa rem cognitu necessariam, & quam operans scire tenetur. Ex quo apparet, non omnem ignorantiam vincibilem, & quam quis vitare potuit, imputari ad culpam; sed quam vitare potuit, & debuit. Hinc ego innocenter ignoro, quid rei contineant nova heri ab aliis lecta. Nam licèt hoc scire potuissem facillimè, si placuisset interrogare; scire tamen non debui: quia nulla lege ad vitandam similitum ignorantiam obligor. Cæterùm quæ dicta sunt hætenùs de ignorantia, debent etiam intelligi de inadvertentia & oblivione. Potest igitur oblivio, & inadvertentia dividi, sicut ignorantia, in invincibilem, & vincibilem: item in eam, quæ est Juris, & quæ est Facti, atque in alia membra dividentia antè recensita.

V. Ex dictis jam facilè colligitur, unde quis possit dignoscere ignorantiam vincibilem & invincibilem, unamque discernere ab altera. Ut ignorantia quæppiam, sive juris, sive facti, sit invincibilis, nulla cogitatio, dubitatio, vel suspicio de illa re, quæ agitur, in intellectu operantis debet actualiter præcedere. Secùs enim, siquid ejusmodi venerit in mentem, v. g. si occurrat cogitatio, rem fortè esse malam, vel periculofam; vel esse magis expendendam: vel si oriatur dubium de illius honestate, jam non erit ignorantia invincibilis, sed vincibilis, & culpabilis; nisi fortè adhibita quoque sufficienti diligentia veritatis notitia haberi non possit. Atque ita de hac re sentiunt Sayrus *lib. 2. Clau. c. 9. n. 20.* Carolus de Baccis *tract. 2. parte 2. sect. 1. n. 15.* Castropalao *tract.*

tract. 2. Disp. 1. pu. 15. n. 6. & alii, quos referunt. Verùm quanta debeat esse diligentia, quæ sit sufficiens ad auferendam ignorantiam, non potest certâ regulâ determinari. Prudentiùm itaque iudiciò res ista, consideratis omnibus, quæ ad tale officium, objectum, vel præceptum attinent, est metienda. His ita positis, sit

§ II.

Asseritur invincibilis ignorantia Facti, & Juris positivi tam Divini, quàm humani.

SUMMARIUM.

6. *Sententia Guilielmi Parisiensis. 7. Statuitur invincibilis ignorantia Facti. 8. Et Juris positivi. 9. Hæc utraque ignorantia excusat à peccato.*

VI. **D**ari ignorantiam invincibilem Facti negavit Guilielmus Parisiensis *tract. de legibus c. 21.* ut refert Sayrus in *Clavi regia c. 9. n. 21.* eo potissimùm argumento persuasus, quòd homo, ut docebat, sit obligatus non solum ad externam veritatis inquisitionem sitam in consultando, studendo &c. sed etiam ad fundendas ejus inveniendæ gratiâ preces, procurandamque Conscientiæ munditiem. His præstitis, aiebat, Deum nunquam passurum, ut quis erret in facto particulari. Ita in sententia Guilielmi maritus, cui loco legitimæ conjugis clam alia supponeretur, non teneretur quidem externâ diligentiam explorare, quænam esset ea fœmina, quando bona fide crederet esse suam; si tamen interiùs per orationem, & pœnitentiam esset benè dispositus, immutaretur Divinitùs cor suppositæ, ut se ipsam manifestaret, ne ex ignorantia fornicatio committeretur. Verùm hæc opinio hodie caret omni sapientiùm patrociniò, falsamque esse constabit ex dicendis. Itaque

VII. Dico